

Det var en solskensdag.

Var gång det åter blir april, då vet man hur
det går. . . .

Det är en fröjd att vara till när dagarna gå
mot vår.

Man känner en doft från mark och mull —

Så ljuv, som någonsin,

Och solen skiner — rakt som gull —

Och så seglar våren in.

Refräng:

Det var en solskensdag,

Vi möttes, du och jag,

Och Brunnsvikens vågor mot stränderna slog,

Och hela livet log. —

Det var vid Haga grind,

I vårens första vind. —

Våren var du, och våren var jag —

En härlig solskensdag.

Utefter husens trista rad en ensling stilla går —

Då ser han på en grå fasad, — en gyllne flik
av vår.

Han varsnar en himmel, så vit, så blå,

Som måsarna över Norrström,

Och utan själv att rätt förstå

Han gnolar, som i en dröm.

Refräng:

Det var en solskensdag, o. s. v.

Vajande, som en ung najad, en flicka dansar
fram, —

Hon sätter foten, yr och glad, i Strandvägens
gyllne damm.

Det glittrar i hennes ögon blå

Av odygd, och av vårsol, som ler,

Och kommer den, som hon väntar på,

Så tror hon ingen det ser.

Refräng:

Det var en solskensdag, o. s. v.

Men från en bänk ett gammalt par åt vårens
dårskap ler.

De drömma tyst om flydda da'r, och tyst på
varann de ser....

Han leende ser en röd ballong

Mot himmelens skimrande blå, —

Och hon, hon hör en gammal sång —

Djupt inne i hjärtats vrå.

Refräng:

Det var en solskensdag, o. s. v.